

Druga strona postępowania: Landkreis Harburg

Pytanie prejudycjalne

Czy instytucja publiczna, która wypłaciła wierzycielowi alimentacyjnemu świadczenia z zakresu pomocy społecznej zgodnie z przepisami prawa publicznego, może powołać się na jurysdykcję sądu zwykłego miejsca pobytu wierzyciela alimentacyjnego w myśl art. 3 lit. b) rozporządzenia nr 4/2009⁽¹⁾, w sytuacji gdy dochodzi od dłużnika alimentacyjnego w ramach regresu należności z tytułu zobowiązań alimentacyjnych na podstawie cywilnoprawnego roszczenia wierzyciela alimentacyjnego, które przeszło na nią w drodze cesji ustawowej ze względu na przyznanie świadczeń z zakresu pomocy społecznej?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych (Dz.U. 2009, L 7, s.1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 16 czerwca 2019 r. – BZ/Westerwaldkreis

(Sprawa C-546/19)

(2019/C 348/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca, wnosząca odwołanie i rewizję: BZ

Druga strona postępowania w pierwszej instancji, odwoławczego i rewizyjnego: Westerwaldkreis

Pytania prejudycjalne

1. a) Czy zakaz wjazdu wydany w stosunku do obywatela państwa trzeciego w celach „niezwiązanych z migracją” jest co najmniej wtedy objęty zakresem stosowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich⁽¹⁾, gdy państwo członkowskie nie skorzystało z możliwości przewidzianej w art. 2 ust. 2 lit. b) tej dyrektywy?
- b) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie 1.a): czy taki zakaz wjazdu nie jest objęty zakresem stosowania dyrektywy 2008/115/WE, nawet jeśli obywatel państwa trzeciego przebywa już nielegalnie [w danym państwie], niezależnie od wydanej przeciwko niemu decyzji o wydaleniu, z którą związany jest zakaz wjazdu, a zatem zasadniczo podlega przepisom tej dyrektywy?
- c) Czy zakaz wjazdu wydany do celów „niezwiązanych z migracją” obejmuje zakaz wjazdu nałożony w związku z decyzją o wydaleniu wydaną ze względów bezpieczeństwa i porządku publicznego (w niniejszym przypadku: wyłącznie ze względu na ogólną prewencję w celu zwalczania terroryzmu)?

2. O ile odpowiedź na pytanie pierwsze jest taka, że przedmiotowy zakaz wjazdu wchodzi w zakres stosowania dyrektywy 2008/115/WE:
- Czy uchylenie przez władze decyzji nakazującej powrót (w tym przypadku: uchylenie zagrożenia wykonaniem wydalenia) oznacza, że nałożony w tym samym czasie zakaz wjazdu w rozumieniu art. 3 ust. 6 dyrektywy 2008/115/WE staje się niezgodny z prawem?
 - Czy taki skutek prawny ma miejsce również wtedy, gdy urzędowa decyzja o wydaleniu jest (stała się) ostateczna przed wydaniem decyzji nakazującej powrót?

(¹) Dz.U. 2008, L 348, s. 98

Skarga wniesiona w dniu 22 lipca 2019 r. – Komisja Europejska/Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-559/19)

(2019/C 348/10)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Hermes, E. Manhaeve i E. Sanfrutos Cano, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że, nie przyjmując środków koniecznych do tego, aby zapobiec pogarszaniu się stanu wód podziemnych w regionie Doñana, nie sporządzając dalszej charakterystyki tych wód, które stwarzają ryzyko, bez równoczesnego ustalenia koniecznych środków, oraz nie włączając do programu środków działania dla planu hydrologicznego dorzecza rzeki Guadalquivir odpowiednich środków podstawowych i dodatkowych, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na podstawie art. 4 ust. 1 lit. b) w związku z art. 1 lit. a) i pkt 2.1.2 załącznika V; art. 5 w związku z pkt 2.2 załącznika II; oraz art. 11 ust. 1 i 3 lit. a), c) i e) oraz ust. 4 dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (¹);
- stwierdzenie, że, nie przyjmując środków koniecznych do tego, aby uniknąć pogorszenia się siedlisk przyrodniczych i siedlisk gatunków, dla których wyznaczono rozpatrywane w niniejszym przypadku obszary (ZEPA/LIC ES0000024 Doñana, ZEPA/LIC ES6150009 Doñana Północ i Zachód oraz ZEPA ES6150012 Dehesa del Estero i Montes de Moguer), Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na podstawie art. 6 ust. 2 w związku z art. 7 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (²);
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.